Р Е Ш Е Н И Е
№ 3456

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова
ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова
Бранимира Митушева

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора ТАФРОВ, като разгледа дело номер **395** по описа за **2014** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. А. Ч. срещу РЕШЕНИЕ от 29.10.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 100 състав по нахд № 13253/2013г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и поради допуснати в хода на административно наказателното производство съществени процесуални нарушения. Посочва, че административно-наказателното обвинение срещу нея не е доказано, а съдът се е позовал единствено на показанията на актосъставителя, без да са събрани каквито и да било веществени доказателства. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и по същество на спора да отмени изцяло наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба- СДВР не взема становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за правилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Със съдебно решение от 29.10.2013г. СРС, НО, 100 състав по нахд № 13253/2013г. е потвърдил НП № 70616 от 12.07.2011 г., издадено от Началник на „АНД", отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП на касатора М. А. Ч. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП и на основание чл.183 ал.1 т.1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева за нарушение по чл.100 ал.1 т.1 ЗДвП.
За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. Х., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административното наказание (АУАН) и издаване на наказателното постановление (НП) не са допуснати съществени процесуални нарушения, като въз основа събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за осъществен състава на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП и по чл.100 ал.1 т.1 ЗДвП.
Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 100 състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.
На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 15.06.2011г., около 13.11 часа в [населено място], по ул."202" от [улица]към [улица]касаторът М. А. Ч. управлявала л.а. марка „Нисан" с рег. [рег.номер на МПС] , със скорост от 77 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч. Скоростта била установена с радарен скоростомер тип „трафик радар" TR4 № 008, фиксиращ точна скорост, дата и час, както и не е представила на контролните органи СУМПС. Нарушителят е вписал възражения в АУАН, „че е бързала за болница". За констатираните нарушения на чл.21, ал.1 ЗДвП и чл.100 ал.1 т.1 ЗДвП актосъставителят И. Х. съставил АУАН № 70616/15.06.2011г., въз основа на който било издадено обжалваното пред СРС НП № 70616/12.07.2011г.
На първо място: Съгласно Тълкувателно решение № 1/26.02.2014г. по т.дело № 1/2013г. на ВАС на РБ „в хипотезата на чл. 189, ал. 4 от Закона за движението по пътищата, установяването и заснемането на нарушения, могат да се осъществят само със стационарно техническо средство, което е предварително обозначено и функционира автоматизирано в отсъствие на контролен орган".
При безспорно установените факти, че нарушението е констатирано с мобилна видео-радарна система и в присъствието на контролен орган, административно-наказателната отговорност на М. А. Ч. правилно е ангажирана чрез съставяне на АУАН и съответно на наказателно постановление, а не чрез издаване на електронен фиш по реда на чл.189 ал.4 ЗДвП.
На второ място, касационната инстанция намира за правилни правните изводи на районния съдия, че в хода на административно наказателното

производство не са допуснати съществени по своя вид и характер процесуални нарушения. Между АУАН и НП съществува единство при описание на нарушението, индивидуализирано съобразно изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН – движение със скорост от 77 км/ч. при ограничение от 50 км./ч., установена с техническо средство радарен скоростомер тип „трафик радар". Касационните оплаквания в тази насока са изцяло неоснователни. Описанието на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и на доказателствата, които го потвърждат е направено по начин, който не затруднява защитата на уличеното лице и осъществявания съдебен контрол за законосъобразност. В съставеният АУАН № 70616/15.06.2011г. нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение. Касаторът се е подписал, че е получил копие от АУАН и е вписал възражения в него. Районният съдия не е имал основание да не се довери на доказателствената стойност на редовно съставения АУАН по смисъла на чл.189, ал.2 ЗДвП, която в хода на съдебното производство безпротиворечиво е подкрепена от свидетелските показания на актосъставителя. Извършването на нарушение по чл.21, ал.1 ЗДвП се установява от писмените доказателства по делото и показанията на актосъставителя И. Х., които правилно са кредитирани от районния съдия като логични, последователни и безпристрастни, както и съответстващи на писмените доказателства по делото. Относно годността на техническото устройство административно наказващият орган е представил писмени доказателства за успешно проведен последващ контрол на TR4 с фабричен № 008 от 18.02.2011г.

АУАН е съставен на 15.06.2011г. в присъствието на М. А. Ч. и един свидетел при условията на чл.40 ал.1 ЗАНН, като и в тази връзка съдът не установи процесуално нарушение, което може да доведе до касиране на съдебния акт, още повече че съгласно чл.189 ал.3 ЗДвП свидетел по акта може да бъде и служебно лице, както в случая е И. К.. Ако се възприемат твърденията на оспорващата страна за допуснати нарушения в хода на производството, следва да се посочи разпоредбата на чл.53 ал.2 ЗАНН, съгласно която наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, както е в процесния казус. Действително в АУАН второто нарушение е квалифицирано по чл.150 ЗДвП, а в НП е посочено правно основание- чл.100 ал.1 т.1 ЗДвП, но това разминаване не е от категорията на особено съществените процесуални нарушения, тъй като М. А. Ч. много добре е разбрала, че се санкционира за това, че като водач на моторно превозно средство е длъжна да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него.

Касационната инстанция приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина, като служебно е предприел действия по събиране на доказателства чрез разпит на актосъставителя и изискване на писмени доказателства. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният съдия е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП и по чл.100 ал.1 т.1 ЗДвП. Ето защо не е допуснато и твърдяното в касационната жалба оплакване по

чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК – неправилно приложение на материалния закон.
По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 29.10.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 100 състав по нахд № 13253/2013г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.